

Poezija.

Prišel je klic od kdovekje
 in kdovekam in kdovekod
 hitel naprej je večno pot:
 kot pade tih spomin v srcé,
 kot vel se list spusti v tolmun —
 v dom mojih koprnečih strun
 prišlo si, kraljevsko gorjé! . . .

Vladimir.

Pred Prešernovim spomenikom.

Kako strme oči
 kot žive, ognjene strele
 tja v spomenik —
 roke mlade, razcvele
 in stare, vele —
 vse so nosile darove
 na žrtvenik . . .

In zdaj stoji
 ženij pred njimi —
 stoji in molči . . .

In ko bi izpregovoril —
 kaj bi ti narod storil,
 kam skril bi obraz?

— Kje so moji sinovi?
 Rekel bi jaz:
 „Glej, narod tu
 umira sramu —
 in mi, in mi, oče
 umiramo od gladu!“ . . .

Griše.

